

Esperanto veranderde Florys leven

Raymond Wylleman, blije voorzitter van de Oostendse Esperanto-club *La Konko* (North-laan 14) had vorige maandag een bijzondere attentie voor twee tachtigjarigen.

Twee mensen die zowaar al 60 jaar door Zamenhofs wereldtaal - door de oogarts in 1887 in Warschau voorgesteld - zijn aangegrepen, nl. René Daems en Homer Verfaillie (zie verder beider kaderstukje). 't Zou evenwel *La Konko's* ondervoorzitster Flory Witdoeck niet zijn als ook zij haar sentimentele Esperanto-biecht niet zou uitspreken :

'Toen men me in 1988 aanmaande Esperanto aan te leren, rispoeteerde ik eerder sceptisch. Was Engels dan niet dé alles overheersende wereldtaal? Maar ene André D'Hulster sleurde mij bij manier van spreken mee naar een Esperanto-les die gegeven werd door de Portugees Manuel Alberto. Het onderricht -- *rekta metodo!* -- was voor mij een schot in de roos. Niet zo maar, want na 20 lessen toog ik mee naar een Wereldkongres in Rotterdam. Spreken was nog niet zo vlot, maar verstaan liep gesmeerd: oprecht, ik kon mijn eigen oren

De 'Konko's van praeses Raymond Wylleman en ondervoorzitster Flory Witdoeck zijn één levensblijve bent, die met hun Esperanto de wereld in hun hand hebben!

niet geloven. Weet je wat het is 100 vertegenwoordigde landen één taal te horen spreken. Zonder tolk asjeblijf!

Voor mij werd het Esperanto van toen af een venster die uitzicht had op alle werelddelen én kulturen. En wat voor korrespondentie zeg! In 1989 was ik present op het mondiaal Medisch Kongres in óns West-Vlaamse Kortrijk; vloog naar het Britse Brighton, was zowaar in het Chinese Peking

(Academie Sinica!). 't Kon niet meer op, want vorig jaar trokken wij naar Finland, naar St.-Petersburg, naar Praag om telkens deel uit te maken van een *Universala Kongreso de Esperanto*.

Wat zijn de mogelijkheden groot met het Esperanto. En vredevol! Moest de politieke wil er maar zijn. Want kunnen spreken met mekaar zou veel Bosnische toestanden uit de wereld helpen. *Moest men hier*

ten lande het Esperanto al éérste vreemde taal invoeren, maar mens toch in nog geen tien jaar tijd zouden alle taalproblemen van de baan zijn... en de extremisten zó schaakmat gezet. Want ik garandeer dat op zo'n ogenblik de kennis van de moedertaal én andere vreemde talen terstond veel gemakkelijker zouden meester zijn.'

Totdaar de eeuwig jonge Flory Witdoeck.

(Edmond Tourlomain)

René Daems, 'diamanten' Esperantist

Waalse kokhaan werd zowaar Vlaming

Zesentachtig lentes jong is René Daems eigenlijk een geboren en getogen Luikse kokhaan, wiens ouders evenwel in 1923 naar Oostende uitweken. René die het tot bediende bracht zou naderhand bij de Oostendse dienst 'van de gaze en d'elektricitieit' - naderhand Ebes en vandaag Elektrabel - terechtkomen.

Vandaag *diamanten Esperantist* werd de jonge Daems die toen te Oostende Atheneum liep door een vriend tot de grenzen en rassen overschrijdende kunsttaal aangetrokken: 'met Esperanto heb je contact met alle volkeren en kulturen in Europa en kan van Fransman, Duitser, Engelsman tot Rus zowaar iedereen je buur en je vriend zijn...'

René Daems bekent dat ie enorm veel plezier beleefde aan het Esperanto. Zo kan hij het internationaal Esperanto-kongres niet vergeten dat zo'n 6 jaar geleden in het Franse Perpignan plaatsgreep en waar de vriendschap van 550 mensen bijna wärmer aanvoelde dan de blauwe Méditerranée zelf. 'Ik leerde er een Fin kennen en in minder dan geen tijd wisten we alles van mekaar, wie we waren en wat we deden... Ongelooflijk.'

Naast de brandweerkazerne in Gistel heeft René een zwak voor tuinieren. 20 jaar geleden verloor hij zijn vrouw en is vandaag nog de gelukkige vader van twee kinderen die hem 3 kleinkinderen schonken. Hij heeft van Vlaanderen leren houden, zegt hij er aan toevoegende 'dat het Esperanto ontegensprekelijk een stempel op zijn leven heeft gedrukt: *het is een gemakkelijke taal, een aangename spraak en een praat die inzake structuur gewoon wonderbaar is!*'

René Daems.

Homer Verfaillie, 'diamanten' Esperantist

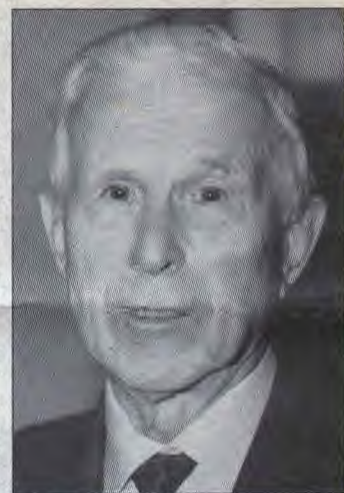
Vond Isabel tijdens cursus

Homer Verfaillie werd op 17 juni 1913 bezijden Diksmuide in het rustige Woumen geboren. Uit de boerekluiten gewassen, groeide Homer op tot een werkmens die in alle omstandigheden zijn plan kon trekken en daarbij altijd tuk was om iets bij te leren. Het Esperanto kwam eigenlijk tijdens zijn soldatendienst in 1935 op zijn weg.

— „Ik was geen bierdrinker en ook geen sigarettensmoorder, dus keek ik de kulturele kant op. In een boekhandel trok een cursus Esperanto mijn aandacht. Vanaf dit ogenblik ben ik op mijn eigen die wereldtaal beginnen studeren. Het duurde evenwel niet lang of Homer richtte in zijn eigen Woumen een Esperanto-kursus in... waarop hij waarempel zijn vrouwtje Isabel leerde kennen en waarmee hij totnogtoe nog altijd - en heel gelukkig! - het huwelijkbed deelt."

Zijn mooiste konversatie in het Esperanto had Homer Verfaillie ooit met een Tsjechoslowaakse die van 't jaar 1914 was. Toen de Duitsers in 1938 haar land bezetten viel de korrespondentie stil. 'Ik ben zo'n 4 jaar geleden bij haar op bezoek geweest. We waren toen allebei 80 jaar. We hebben nooit over liefde gesproken, maar het vlotte heel goed tussen ons.'

Homer Verfaillie bracht het ooit tot eerste schepen van van Diksmuide en gaat er prat op een onverbeterlijke talenknobbel te zijn die aardig weg kan met de Franse, Engelse, Duitse, Spaanse en Italiaanse spraak. Natuurlijk loopt zijn hart over voor het Esperanto waarin hijzelf indertijd in amper 3 maanden reeds een praatvaardigheid had opgedaan. Ervaring waarmee hij vandaag argumenteert, opdat ook anderen die overbruggende wereldtaal zouden aanleren.

Homer Verfaillie.